

PARSZA CZTERDZIESTA PIĄTA¹:

Genesis 49:28 – 50:26; Księga Zachariasza 14:1-11; Ewangelia św. Łukasza 23:13-34

Autor: Tim Hegg

© Wszystkie prawa zastrzeżone • www.torahresource.com • thegg@torahresource.com

Nadzieja zmartwychwstania

Oto dochodzimy do końcowej *parszy* tej pierwszej księgi Tory oraz do schyłku życia Jakuba i Józefa. Z pewnością będą oni żyli w pamięci oraz w życiu swoich dzieci, ale oto ich ziemską egzystencja zbliża się ku końcowi.

W przypadku śmierci zawsze jest tak, że ona kojarzy się nam z czymś złym. Jest w niej coś złego. Nie tak powinno być. Bóg jest Bogiem życia, nie śmierci, ponieważ śmierć jest skutkiem grzechu.

„Przeto jak przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, tak i na wszystkich ludzi śmierć przysła, bo wszyscy zgrzeszyli” – List św. Pawła do Rzymian 5:12 [tłumaczenie z Biblii Warszawskiej],

„Dlatego też jak przez jednego człowieka grzech przyszedł na świat, a przez grzech śmierć, i w ten sposób śmierć ogarnęła wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli” [tłumaczenie z Biblii Warszawsko-Praskiej].

Bóg nie stworzył człowieka, aby ten umierał, ale aby żył. Tym samym, w obliczu śmierci, czymś jak najbardziej właściwym jest obchodzenie żałoby. Zaiste, śmierć poddaje w wątpliwość – czy nawet stawia pod znakiem zapytania – dobroć Boga, Jego wierność, a nawet Jego możliwość kontrolowania wszechświata w ramach Swojej suwerennej władzy.

Śmierć – i to pod każdym względem – jest sprzeczna z naturą Boga. Dlatego śmierć Mesjasza jest tak wielką zagadką – zaiste, jest to oksymoron najwspanialszego rodzaju. Fakt, że Stwórca i Źródło życia Sam może ulec śmierci, pozostaje poza naszą zdolnością zrozumienia oraz wytłumaczenia tego. Jest to tajemnica, która dyskredytuje wszystkie inne tajemnice.

Jednak w tym upadłym świecie, śmierć jest nieunikniona. Z wyjątkiem tych, którzy będą żyli w czasie przyjścia naszego Pana, Jezusy, wszyscy przejdą przez zasłonę śmierci. Każdy z nas niesie w sobie ziarno śmiertelności:

„A jak postanowione jest ludziom raz umrzeć, a potem sąd” – List do Hebrajczyków 9:27

Jednak Bóg nie podlega śmierci – On trwa na wieki. Co więcej, On postanowił przezwyciężyć śmierć dla wszystkich Swoich dzieci dzięki mocy zmartwychwstania. Zmartwychwstanie czyni śmierć bezsilną i pozbawia ją jej „żądła” (por. Księga Ozeasza 13:14).

„Gdzież jest, o śmierci, zwycięstwo twoje? Gdzież jest, o śmierci, żądło twoje?” – I List św. Pawła do Koryntian 15:55

Chociaż właściwe jest opłakiwanie odejścia tych, którzy umierają, to wkrótce nasz smutek zostaje zamieniony w radość, gdy uznajemy ten niezaprzeczalny fakt, że oni ożyją, aby już nigdy nie umrzeć!

Ta koncepcja zmartwychwstania, nie jest wytworem późniejszej hellenistycznej myśli czy nawet religii. Wręcz przeciwnie, przecież Bóg objawił prawdę o zmartwychwstaniu patriarchom. I właśnie w naszej *parszy*, otrzymujemy wskazówkę na ten temat.

¹ Parsza czterdziesta piąta w trzyletnim cyklu czytania Tory; [przyp. tłum.]

Już Jakub domagał się, aby Józef złożył przysięgę pochowania jego szczątków w jaskini Machpela (Genesis 47:29 i dalej; 49:29 i dalej). Jednakże teraz, gdy zbliża się ostatnia godzina jego życia, ponownie powtarza swoją prośbę wraz ze szczegółową instrukcją. Zwróćmy uwagę na to, w jaki sposób podaje wytyczne oraz co tak naprawdę chce przekazać podając tak precyzyjną instrukcję, a mianowicie, że jaskinia oraz pole, na którym jest ona ulokowana, **zostały nabyte przez Abrahama** jako miejsce pochówku dla jego rodziny. Jakub – jednoznacznie i zdecydowanie – uważa właściwy pochówek za zgodny z jego nadzieją przyszłego zmartwychwstania. Z jakiego innego powodu byłby tak zdeterminowany co do tej prośby? Przecież wiedział, że jego szczątki i tak obrócą się w proch. Co jest tak istotnego w czynności pochówku? Czyż Bóg nie mógłby go wskrzesić równie łatwo w Egipcie jak i w jaskini jego przodków?

Właśnie stąd czerpiemy jakże ważny wzorzec. Czyjś pochówek stanowi świadectwo wobec żywych o jego nadziei na przyszłe zmartwychwstanie. Jakub – wierząc do samego końca swojego życia, że Boże obietnice przymierza są pewne – pragnie być pochowany z tymi, którzy podobnie jak on, pokładali nadzieję w wierności Boga.

Dobrze czynimy zauważając to również i w naszych czasach, ponieważ stało się bardzo modne akceptowanie pogańskich form pochówku, które jawnie zaprzeczają nadziei zmartwychwstania. Oczywiście mam tu na myśli stale rosnącą popularność kremacji jako sposobu pochówku. Kremacja nie ma żadnych podstaw biblijnych, a wręcz przeciwnie, wywodzi się z pogańskiej kultury! Dwa przypadki spalenia zwłok (Księga Jozuego 7:24-26 oraz I Księga Samuela 31:8-13), które znajdują się w Tanach, pokazują jak w skrajnie obcy sposób kremacja miała się do zasad i obyczajów, które ogólnie obowiązywały wśród ludu Bożego. Ponadto, kremacja jest wbrew biblijnej doktrynie, że człowiek został stworzony na obraz Boga.

Psalmista zauważa, że został cudownie stworzony, wskazując, że obraz Boga można znaleźć zarówno w ciele, jak i w duszy (Psalm 139:3-15). Jest to całkowicie, a wręcz absolutnie niewłaściwym, abyśmy przy pomocy ognia niszczyli to arcydzieło Boga. Ponadto, nieprzemijające znaczenie ciała jako dzieła Bożych dłoni jest utwierdzone przez fakt, że to samo ciało zostanie wskrzeszone do życia i przemienione w dniu zmartwychwstania.

Gdy biblijni pisarze używają eufemizmu „spanie” czy „zaśnięcie” na określenie śmierci (np. Deuteronomium 31:16; I List św. Pawła do Tesaloniczan 4:13-15; I List św. Pawła do Koryntian 15:20), to jest to coś więcej niż tylko eufemizm – podkreśla to fakt, że śmierć jest stanem przejściowym. Zmartwychwstanie zawsze następuje po śmierci, tak jak przebudzenie następuje po śnie.

Jakże często, kiedy broniona jest kremacja jako akceptowalna forma pochówku, to okazuje się, że owa ideologia oparta jest na gnostyckiej zasadzie, która wynosi wartość duszy ponad wartość ciała. Ale to nie jest biblijne nauczanie. Gdy Bóg uczynił człowieka składającego się z ciała oraz duszy, to ogłosił, że to co stworzył było dobre. Zarówno ciało jak i duszę, należy traktować z takim samym szacunkiem dla twórczego dzieła Boga.

I wreszcie, tenże przykład dany nam w Piśmie Świętym, aby pochować ciało z szacunkiem i powagą, przemawia do tych, którzy pozostają przy życiu. Z żydowskiej perspektywy, bycie obecnym podczas pochówku zmarłego („towarzystwo zmarłemu”) to wspaniała *micwa*. Gdy ziemia zaczyna przykrywać trumnę ukochanej osoby, która zmarła, to stanowi to żywy dowód dla tych, którzy jeszcze pozostali, że ciało – oddane ziemi – ponownie ożyje na Boży rozkaz.

Z tak wielkim pietyzmem, z tak wielką troskliwością Bóg stworzył nasze ciała, zaś Mesjasz najpierw cierpiał, a następnie umarł, aby je odkupić, Boży Duch zamieszkuje je, i ponownie zostaną one przywrócone do życia, gdy Mesjasz powróci. Kremacja jest zniewagą dla każdego z tych faktów. Dobrze robimy przestrzegając długiej tradycji Tory co do pochówku, a czyniąc to, potwierdzamy naszą niewzruszoną wiarę w dobroć Boga oraz nadchodzące zmartwychwstanie.

Zatem obydwaj – Jakub oraz Józef – poprosili, aby zostali pochowani w Ziemi obiecanej im przez Samego Boga. Poprzez tę prośbę obydwaj deklarują, że spodziewają się przyszłego zmartwychwstania. A Józef przewidział nawet exodus obiecany Abrahamowi (Genesis 15:13-14), ponieważ prosi, aby jego kości zostały zabrane przez jego potomków, gdy będą oni opuszczać Egipt (Genesis 50:24 i następne). W obliczu śmierci, Jakub i Józef wykazują niezachwianą wiarę w Boże obietnice!

Oczywiście, możemy również zastanawiać się nad krótką wzmianką w naszym tekście na temat tego, że zarówno Jakub jak i Józef, zostali zabalsamowani (Genesis 50:2 i dalej; 50:26). Czyżby ulegli egipskiemu przekonaniu, że balsamowanie zwłok było sposobem na przygotowanie oraz zachowanie ciała do przyszłego życia? Czyżby zapomnieli, że Bóg zapowiedział, iż ciało powróci do prochu? Nie, tak nie było. Raczej przewidując fakt, że ich ciała nie zostaną natychmiast złożone w grobie, ale będą musiały zostać przetransportowane do wskazanego miejsca pochówku, zostały one owinięte w wonności, aby zachować ciało do czasu pochówku.

Nie zostały one umieszczone w wymyślnych grobowcach, jak to przecież było w zwyczaju u Egipcjan, ale po prostu zostały zabezpieczone na czas podróży do Kanaanu i miejsca docelowego czyli jaskini Machpela. Gdyby byli w stanie pochować Jakuba i Józefa niezwłocznie – zaraz po ich śmierci – to nie byłoby potrzeby balsamowania zwłok.

Widzimy jak wiara Józefa jest po raz kolejny wyróżniona, gdy zaraz po śmierci Jakuba, przychodzą do Józefa jego bracia. Obawiając się, że gdy już zmarł ich ojciec, to teraz Józef zechce się mścić na nich, wymyślają historię, w której niby Jakub dał polecenie Józefowi, aby wybaczył swoim braciom ich nieczne czyny. Gdy zatem bracia przyszli do Józefa z tym wymyślonym przez nich scenariuszem, to on się rozplakał:

„Toteż kazali powiedzieć Józefowi: Ojciec twój przed śmiercią polecił: Powiedzcie Józefowi tak: Raczej przebaczyć swym braciom ich postępek i przewinienie, wyrządzili ci bowiem krzywdę. Teraz przeto daruj łaskawie winę nam, którzy czcimy Boga twojego ojca! Józef rozplakał się, gdy mu to powtórzono” – Genesis 50:16-17 [tłumaczenie z Biblii Tysiąclecia],

„Dlatego też przekazali Józefowi taką wiadomość: Twój ojciec, zanim umarł, wydał nam takie polecenie: Powiedzcie Józefowi: Przebacź swoim braciom ich przestępstwa i winy. Rzeczywiście dopuścili się wielkiego zła wobec ciebie. Ale przebacź winy sługom Boga twojego ojca! Gdy Józef to usłyszał, nie mógł się powstrzymać od płaczu” [tłumaczenie z Biblii Warszawsko-Praskiej].

Czy Józef zapłakał, ponieważ wspomniano o jego niedawno zmarłym ojcu, czy też dlatego, że jego braciom ponownie nie udało się pojąć tak oczywistego faktu, a mianowicie, że Józef już im przebaczył? W reakcji na zachowanie braci, Józef uspokaja ich, dwukrotnie zapewniając o swoim przyjaznym nastawieniu:

„Nie bójcie się” – Genesis 50:19.21

A następnie słyszymy jasne przesłanie o jego wierze w Boga:

„Wy wprowadźcie knuliście zło przeciwko mnie, ale Bóg obrócił to w dobro, chcąc uczynić to, co się dziś dzieje: zachować przy życiu liczny lud” – Genesis 50:20 [tłumaczenie z Biblii Warszawskiej],

„Wy niegdyś knuliście zło przeciwko mnie, Bóg jednak zamierzył to jako dobro, żeby sprawić to, co jest dzisiaj, że przeżył wielki naród” [tłumaczenie z Biblii Tysiąclecia],

„Wy mieliście, co prawda, wobec mnie złe zamiary, ale Bóg od początku chciał przez wasze postępowanie doprowadzić do dobra, które dziś wszyscy widzimy: oto ocalał wielki naród” [tłumaczenie z Biblii Warszawsko-Praskiej].

W tym miejscu, powinniśmy zdać sobie sprawę z kilku niezwykle istotnych kwestii, jeśli chodzi o Bożą suwerenność:

- 1) Jest On w stanie wykorzystać nawet złe intencje ludzi, aby doprowadzić do wypełnienia Swojego suwerennego zamiaru;
- 2) Nawet w obliczu zła, Bóg zamierza doprowadzić do tego, co jest dobre dla Jego ludu.

Stwierdzenie Józefa może być prawdziwe tylko wtedy, gdy Bóg jest prawdziwie suwerenny: jeśli On – w niepojęty dla nas sposób – jest w stanie kierować planami oraz działaniami ludzi, czy to dobrymi czy złymi, aby realizować i doprowadzić do Swoich własnych celów. To oczywiście nie odsuwa na bok winy tych, którzy czynią nieprawość, ale to ma przypominać nam, że złe uczynki ludzi nie mogą zniweczyć planów Boga. To On sprawuje kontrolę nad wszystkim i to On doprowadzi do realizacji Swojej suwerennej woli. Ale musimy również docenić wiarę Józefa. Wiara jest zdolnością daną przez Boga, aby zaufać, że On jest dobry, nawet w obliczu przytłaczającego zła. Tego rodzaju wiara umożliwiła Józefowi pozostanie niezłomnym nawet w przerażających okolicznościach. Wierzył w Bożą suwerenną zdolność doprowadzenia do Jego zamierzonych celów i jego zaufanie w Bożą suwerenną kontrolę nad wszystkim, pozwoliło mu pozostać wiernym oraz nieugiętym nawet wtedy, gdy znajdował się w najgorszych warunkach.

Jeśli nie wyciągniemy żadnych innych wniosków, z tej jakże mądrej opowieści z Księgi Genesis, to obyśmy choć nauczyli się **tej lekcji** i żyli zgodnie z jej przesłaniem!

Tłumaczenia dokonano za zgodą autora / Translation done with the consent of the author